

WETENSCHAP EN OCCULTISME

Als ik deze beide naast elkaar plaats, dan zullen er alweer mensen zijn die zeggen: "Ja, maar is occultisme dan geen wetenschap?" Ik kan op die vraag natuurlijk wel een antwoord geven, maar het is een antwoord dat meestal van twee kanten wordt aangevochten; n.l. door de occultisten zowel als door de wetenschapsmensen. Het is juist dat occultisme een wetenschap is en daardoor voor beide partijen onaanvaardbaar.

Occultisme is n.l. een wetenschap, die is opgebouwd op niet wetenschappelijk vaststelbare of bewijsbare fenomenen, wetten en stellingen. En daarmee zitten we eigenlijk ook precies in de controverse, die er nu eenmaal bestaat tussen die wetenschap en dat occultisme.

De occultist zoekt in zichzelf. Vanuit zichzelf, van zijn persoonlijke waarde tracht hij bepaalde resultaten te bereiken. Soms zijn die in zijn persoonlijkheid gelegen en vallen dus eigenlijk meer onder de psychologie. In andere gevallen blijkt wel, dat de zaak meer naar buiten komt; maar dan is het volgens de wetenschap toeval of een niet verklaarbaar al maar een eenmaal voorkomend fenomeen. De wetenschap eist van ons, dat we van een proef bij herhaling een vaste uitkomst krijgt en dat we onze theorie, bewijzen door soortgelijke proeven te ontwerpen, waarmee de resultaten van de eerste en van de later te nemen proeven gezamenlijk de basis vormen voor de theorie, aan de hand waarvan we verder gaan onderzoeken. Ik weet niet, of er iemand is, die daartegen protest heeft. Zo ja, dan kunt u dat later doen.

De grote vraag is voor mij dan ook niet of occultisme en wetenschap met elkaar in strijd zijn. In wezen zijn ze dat. Occultisme is gebaseerd op het geestelijk, het onzienlijke, het niet direct bewijsbare. De wetenschap houdt zich juist bij het zichtbare, het onmiddellijk bewijsbare. Belangrijker is voor mij de verhouding tussen deze beide, waardoor op de wereld zoveel vreemde dingen kunnen gebeuren. Ik geef u een eenvoudig voorbeeld:

Wanneer wij horen van de oudheid of zelfs van de Middeleeuwen, dan worden ons daar overal wonderen getoond. Men vertelt ons van buitengewone verschijnselen; en iedereen neemt dat maar voor zoete koek aan. In deze dagen gebeuren ze niet meer. De wetenschap zegt, dat die verschijnselen in het verleden niet hebben bestaan. Dat ze begoochelingen zijn geweest, bijgeloof en overleveringen. Maar als dat nu het geval zou zijn, dan zouden er toch nog wel mensen tegen in opstand zijn gekomen. En juist het feit, dat sommige van die eigenaardige gebeurtenissen of mirakels zo met bewijsmateriaal, worden gestaafd, dat bepaalde verhalen - al zijn ze dan ook niet 100 % juist - toch overal weer voorkomen, zou toch voor ons - ook wetenschappelijk denkend - aanleiding moeten zijn om te zeggen: Er is rook en dus zal er wel vuur zijn. De wetenschapsman herinnert dan onmiddellijk aan Tijn Uilenspiegel, die de damp zag van een vers gedeponeerde mussendiner, dat juist per paard was gearriveerd en ook "brand." riep. Men kan echter volgens mij al die wonderen niet afdoen met één en dezelfde verklaring: het was iets totaal anders. Wat blijkt dan verder? Naarmate de stoffelijke wetenschap groter wordt en de beheersing van de materie eveneens juister, slinkt niet alleen het wonder, maar slinken daarbij ook de occulte beleving en de occulte belangstelling. Ja, zelfs de filosofie krijgt van de wetenschap een paar harde klappen en het duurt een hele tijd, voordat ze zich daarvan enigszins heeft hersteld. Zelfs de wijsbegeerte zal ergens moeten aansluiten bij een tijd, waarin de wetenschap nog niet zo'n al-beheersend en materialistisch denkend geheel was als in deze dagen. Stel, dat elke mens bepaalde gaven in zich heeft. We zouden dit ten dele aanvaardbaar kunnen maken. Een semi-wetenschap, zoals de parapsychologie of de dieptepsychologie geeft ons aanleiding genoeg te constateren, dat er in de mens nog wel wat meer verborgen is dan wat naar buiten toe zichtbaar wordt. Verder blijkt ook wel - en hier beroep ik mij weer op diezelfde, door de wetenschap, erkende wijze van onderzoek - dat juist degenen, die onevenwichtig zijn (en dat zijn dus degenen, die zich enigszins buiten de gemeenschap in de maatschappij plaatsen, of dat nu pubers zijn of anderen) deze wonderen, deze eigenaardige verschijnselen binnen het "ik" activeren. Degenen, die normaal zijn, kunnen dat niet. En dan vraag ik me alleen maar af. Komt dat

misschien, omdat de mens die normaal is eenvoudigweg weigert het paranormale, het occulte in zich te erkennen als een persoonlijke werkelijkheid?

Ik stel: elke mens heeft gaven in zich; en ik beroep me daarbij nogmaals op de wetenschap.

Ik stel verder, dat deze gaven normalerwijze geparalyseerd zullen zijn door het denken van de wetenschapsmens, de theorieën, de meestal onjuiste leringen en verklaringen, waarmee de leek wordt geconfronteerd. Indien deze niet aanwezig zouden zijn, zo ga ik verder, zou die kracht er dus wel tot uiting kunnen komen.

Nu moeten we overstappen naar een verschijnsel, dat in deze dagen ook nogal eens voorkomt. Er zullen velen onder u zijn, die wel eens een z.g. genezingsdienst hebben meegemaakt of geestelijke genezers aan het werk hebben gezien. Het eigenaardige is, dat deze mensen niet alle zieken genezen en dat er vele gevallen zijn, waarbij we suggestie naar voren kunnen schuiven als verklaring voor een tijdelijk zich beter voelen. Maar er zijn altijd weer mensen, die werkelijk genezen. We kunnen datzelfde aantonen t.a.v. bedevaartsoorden. Of u nu naar Kevelaar gaat, naar Lourdes, naar Fatima of ergens anders heen, er worden mensen genezen. Die genezingen vinden meestal plaats tijdens of kort na de massale bijeenkomsten. Als we nog wat verder gaan dan blijkt nog iets eigenaardigs: naarmate het aantal bijeenkomenden groter is, zal het wonder met grote waarschijnlijkheid optreden. Dat is een evenredigheid. Stel dus: op het ogenblik, dat een aantal mensen zijn belemmering t.a.v. het occulte vergeet (dus als een aantal mensen tot een geloofsaanvaarding komt, waarbij de rede terzijde wordt geschoven), ontstaat er een kracht, welke ook heden ten dage nog verschijnselen kan wekken, die herinneren aan de mirakelen, waarover wij uit de oudheid horen.

En dan gaat de wetenschap die dingen onderzoeken. "In dat onderzoek wordt heel veel wegverklaard, maar er blijft een zeker percentage onverklaarbaarheden over. Indien dat onverklaarbare vaag zou zijn, zoals b.v. het signaleren van een vliegende schotel, dan zouden we ons ervan af kunnen maken door te zeggen: Nou ja, dat zal dan wel een vergissing zijn geweest. Maar als we het geval van een paralyse hebben vastgesteld, die in 3 dagen geneest na een bad in Lourdes, als we te maken hebben met tuberculose, waarbij hevige laesie in de long aanwezig is en we zien dat daar binnen een week genezing optreedt (zoals, is geconstateerd te Fatima), dan moeten we toch ook wel toegeven, dat er hier iets ongebruikelijks heeft plaats gehad. En als we het niet kunnen verklaren, dan betekent het dat er iets bestaat, wat wetenschappelijk niet benaderbaar is, althans op het ogenblik niet benaderbaar. Ik wil geen aanval plegen op de wetenschap, dat zou dwaas zijn, want ze heeft de mensheid onnoemelijk veel goeds gebracht. Maar ik mag misschien wijzen op een van haar tekortkomingen; en wel, dat zij bestaat uit een hecht bouwsel, gebaseerd op een aantal stellingen, die voor een deel ook in de lucht hangen; en dat zij steeds theorieën daaraan toevoegt, maar niet geneigd is oude theorieën te verworpen. Alles moet dus in overeenstemming blijven met het reeds ontdekte. En pas als er een geheel aanwezig is wil de wetenschap werken. Zij spreekt, dan van wetenschappelijk onderzoek, wetenschappelijk bewijs en wetenschappelijke benadering.

In het occulte, waarbij het persoonlijk element zo'n grote rol spoelt, is een dergelijke benadering niet mogelijk. Want men kan niet onder een noemer alles tezamen brengen van menselijke eigenschappen en kwaliteiten, van stemmingen, van persoonlijke gebeurtenissen en eventueel ook van eigen geestelijk voortbestaan. En omdat dat niet gaat, omdat er dus geen voor iets, dat buiten de stoffelijke wetenschap staat; maar in zijn resultaten blijkt het wel vaak een voortzetting ervan te zijn.

Indien de wetenschap niet zo sterk haar nuchtere logica zou trachten te hanteren en niet zo buitengewoon gebonden zou zijn aan haar eigen lievelingstheorieën dan zou ze misschien de mens meer vrijheid geven om de paranormale eigenschappen (die vreemde waarden, die de óccultist weet te vinden en te ontwikkelen) in zichzelf te ontdekken. Laten we een eenvoudig voorbeeld stellen:

Stel, dat elke mens in zich voldoende kracht draagt om 1 gram gedurende 1 seconde 1 meter op te heffen. Dat is iets, wat natuurlijk zelden zal voorkomen, maar goed. Neem aan, dat die kracht daarmee kan worden vergeleken. Dat is dus de energie. Als er nu 100 mensen samen zijn, dan kunnen ze tezamen 1 gram 100 meter opheffen, of ze kunnen 100 gram 1 meter opheffen. Maar wat is dat eigenlijk? Gezien als voor genezing (dus een ingrijpen in de stof voor het bereiken van een bepaald resultaat) is dat minimaal. Nu moeten we dat als er 10.000

mensen in een vergadering bijeen zijn er wonderen kunnen gebeuren, waarbij ongetwijfeld een veel grotere energie wordt gebruikt. Zeg, dat deze energie de samengebundelde energie van allen is, die op dat ogenblik opgaan in een enkel streven, een enkel doel, zonder de belemmering van de rede. Daarvoor in de plaats is getreden een geloofsaanvaarding een vorm van onredelijkheid.

Nu neem ik een televisie- of een radioprogramma. Stel, dat ik de gevoelens van een groot aantal mensen (b.v. 10 miljoen gelijktijdig kan beroeren en dat zij gelijktijdig en met diezelfde intensiteit én verlangen anders hun eigen kracht projecteren, dan zou ik iets hebben, waardoor ik misschien wel 10.000 mensen gelijktijdig zou kunnen genezen. Ik zou een kracht hebben, waarmee ik - optredend als een gemeenschap - een paralyse ongedaan kan maken door bepaalde delen van het zenuwstelsel te activeren. Op deze wijze kan dat op een veel grotere schaal en meer algemeen gebeuren. Ik ben ervan overtuigd, dat dit in de oudheid het geval is geweest. Want wij mogen nu wel verklaringen zoeken in de sociologie voor b.v. de bouw van piramiden en grote tempels in Egypte, en we mogen zoeken naar verklaringen voor de toch zeker niet geringe prestaties van b.v. Griekenland, naar er is altijd zo enorm veel en haast onbegrijpelijk van uit het hedendaags standpunt. De wetenschap kan wel verklaren hoe het mogelijk zou zijn om b.v. de tempel van Karnak te bouwen. Maar ze voegt er onmiddellijk aan toe: Het is haast onvoorstelbaar zo lang daaraan te werken, met zoveel mensen en dan dit te bereiken. Stel nu eens, dat de mens in die oudheid, waarin we erediensden hadden met een heel ander karakter dan heden ten dage, waarin we volksagglomeraties hadden, die in verhouding groter waren dan in deze dagen én waarin dat absolute geloof aan het wonder zo sterk heerste, een groot gedeelte van zijn kracht heeft geput uit wonderen (d.w.z. uit het vermogen dat door hem kon worden gebruikt en dat de hedendaagse mens heeft verloren), dan moeten we zeggen: "Wetenschap, je hebt ons eigenlijk niet alleen maar diensten bewezen." De wetenschap beseft dit ergens wel. Zij voelt niet voor de leek, die aan wetenschap doet of die proeven neemt. Ze is direct geneigd die te bestrijden. Hij heeft niet de achtergrond. Hij kent niet de nodige theorieën. En als hij toch resultaten bereikt, dan zal dat wel bedrog zijn, zelfmisleiding. Er moet ergens wel iets zijn, waardoor het niet deugt. Wat niet uit een laboratorium komt, is niet gezond. De wetenschap verwerpt hierdoor dus het zelfstandig denken en pogen van de niet-wetenschappelijk geschoolde. Zij verwerpt uit de aard der zaak zeker datgene, wat behoort tot het occultisme. Niet dat zij alle producten van het occultisme zonder meer terzijde wil schuiven. Zij wil ze wel in ogenschouw nemen; maar alleen als deel van een menselijke eigenaardigheid, een menselijk denken en niet als een wetenschap op zichzelf. En toch bestaat er tussen het occultisme en die wetenschap een zeer grote overeenkomst.

Het occultisme omvat een groot aantal verschillende gebieden. De wetenschap ook. Het occultisme baseert zich in bijna al die gebieden op enkele grondstellingen. De wetenschap ook. Het occultisme kent voor elke wijze van werken en elk terrein van bereiken afzonderlijke wetten en methoden, de wetenschap ook. De wijzen van onderzoek, die de occultist eveneens kent, zijn gebaseerd op oude methodiek, maar berusten op de persoonlijke toevoeging eraan en het persoonlijk interpreteren ervan om zo nieuwe en betere resultaten te bereiken. Het wetenschappelijk onderzoek berust op hetzelfde.

Het occultisme, ongeacht zijn schijnbare vaagheid, kent een aantal zodanig vaste regels, dat zonder deze van occultisme niet kan worden gesproken. De wetenschap, mijne vrienden, is wat dit betreft al net zo dogmatisch. Beide zijn elkaars gelijke en beide zijn elkaars spiegelbeeld. Datgene, wat het occultisme doet met geestelijke gaven en geestelijke krachten, probeert de stoffelijke wetenschap te doen met materiele krachten en materiele gaven. Dan kunnen we zeggen, dat zij tegenover elkaar staan als b.v. macrokosmos en microkosmos. Als licht en duister of duister en licht, naar gelang de kant van waaruit men redeneert.

En dan wordt het nog veel interessanter. Want indien occultisme en wetenschap ergens elkaars spiegelbeeld zijn, zo zullen de methodiek - die in beide bestaat - en de wijze van uitvoering - die bij beide belangrijk is, weliswaar, tegengesteld lijken in de ogen der mensen, maar zij zullen dezelfde wetten, dezelfde procedures volgen. De begrenzingsen van de wetenschap aan de ene kant zijn identiek aan de begrenzingsen van het occultisme aan de andere kant. Datgene, wat aan geestelijke waarden kan worden bereikt (en dat is mogelijk via de wetenschap), moet aan stoffelijk vermogen, bereikbaar zijn via het occultisme. Deze spiegeling is belangrijker dan u misschien denkt. Want op het ogenblik dat wij

wetenschappelijk denken, hebben we een bepaalde benadering van het probleem. Willen we het occultisme bereiken, dan moeten we precies omgekeerd te werk gaan. Ik wil u hiervan een voorbeeld geven:

De wetenschap gaat uit van een aantal stellingen plus een aantal beschikbare mogelijkheden. Zij selecteert daaruit de beste mogelijkheid en daaruit komt dan het wetenschappelijk resultaat. Het wetenschappelijk resultaat kan wel geconcipeerd zijn, maar kan nimmer de omschrijving van het resultaat is pas mogelijk aan de hand van de procedure.

In het occultisme is het precies andersom. Indien ik een doel wil bereiken in het occultisme, dan begin ik met dat doel te definiëren, dus voor mijzelf waar te maken. En als ik dat doel heb waar gemaakt en een volledige voorstelling daarvan heb, pas ik mijn procedure daaraan aan. Het resultaat daarvan is, dat de samenhang van de grondbestanddelen (dus de beschikbare bestanddelen) tot stand komen aan de hand van het gestelde doel plus de procedure. Dit is een directe omkering van waarden. Indien men dit in de wetenschap zou willen erkennen en aanvaarden, zou er waarschijnlijk een grote stap voorwaarts zijn gedaan. Want zolang men probeert het occulte te meten met de maatstaf van het wetenschappelijk systeem, zal blijken dat het occulte niet meetbaar is. Indien men echter begrijpt, dat deze omkering van waarden een grote rol spoelt, dan is - zeker ook vanuit een wetenschappelijk standpunt - het occulte begrijpelijk geworden. En omdat het begrijpelijk is, wordt het ook hanteerbaar. Omdat het een systeem kent en elk systeem op zichzelf voor de wetenschapsmens belangrijk is, kan de systematiek van het occulte worden overgebracht in een voor de wetenschap hanteerbaar geheel. De wetenschap kan haar eigen tekorten aanvullen met het occultisme.

Dan komt ik nu aan het tweede gedeelte.

Wat is, er dus in het occultisme mogelijk? U moet me niet kwalijk nemen, dat ik hier eenvoudig uitga van dingen, die u misschien als legenden beschouwt.

Opwekking van bepaalde krachten binnen het "ik" kan worden gebruikt voor levitatie; d.w.z. dat zware lasten kunnen worden verplaatst door een geestelijke energie.

Het occultisme kan materie van geaardheid doen veranderen. Denkt u hier niet aan de alchemie maar b.v. het ontstaan van geurstoffen (b.v. rozengeur of elke andere geur) door middel van gedachteconcentratie; zonlicht en een willekeurig grondmateriaal, b.v. water.

Het occultisme kan vooruitzien in de tijd. De prognose van de wetenschap is het onderzoek van de waarschijnlijkheden. De prognose van de occultist is het stellen van een zekerheid, dat een bepaalde toestand zal ontstaan en vervolgens het afleiden van de waarschijnlijke trappen, die hier toe voeren.

Het occultisme kent waarneming op afstand. Dit bestaat in de wetenschap langs de elektrotechnische weg. Denkt u aan televisie. Daarbij gaat de occultist niet uit van een bestaand signaal, maar hij gaat alleen uit van de bestaande affiniteit. Waar eigen wil en voorstellingsvermogen voldoende zijn, kan overal ter wereld zonder meer worden ingeschakeld in de werkelijkheid en kunnen de belangrijkste ontwikkelingen aldaar worden waargenomen.

Het contact tussen individuen (de telefonie of telegrafie van de wetenschap) wordt voor het occultisme de telepathie hierbij hebben we te maken met een overdracht. Hetzij doorbeelden (het zien a.h.w. door andermans ogen) hetzij door gedachten; het relayeren van indrukken, waarbij dus het beeld en de woordvolgorde door de ontvanger worden bepaald, maar het codesignaal elders wordt uitgezonden. Zoiets als b.v. een gelukstelegram. Daar krijgt u b.v. ook: LX 5 plus eventueel tekst 23.

Er zijn in het occultisme dus heel veel mogelijkheden, die direct net de wetenschap overeenstemmen. Maar er is meer.

In het occultisme kennen we het bezweren; het uitdrijven van demonen, van geesten. Dat wordt gebruikt bij ziektebestrijding zowel als bij het uitdrijven van kwade invloeden uit een bepaalde plaats. Men kan geestelijke krachten concentreren en die gebruiken om te doden, om effecten op afstand tot stand te brengen etc.. Omgekeerd kan men die aanwezigheid van invloeden weer aflezen en ze eventueel neutraliseren. Dat zijn dingen, die voor de wetenschap een beetje moeilijker zijn, maar ook daar bestaan. Een van de meest opvallende punten in het occultisme is n.l., dat de werkelijke occultist de kern der dingen ziet. De wetenschap is zover gekomen, dat ze een mens of materiaal kan doorlichten; dat ze via ultrasonische of andere

trillingen, werkingen en stralingen b.v. fouten in het materiaal kan opsporen. De occultist doet dit zonder meer. De seismologische waarnemingen (eigenlijk een vorm van seismografie) maakt het mogelijk om de structuur van de aardlagen vast te stellen. De occultist kan gevoelig zijn voor een bepaalde stof en deze aanwijzen; in de simpelste vorm met de wichelroede, maar in een wat minder eenvoudige vorm door direct die lagen te zien. Waarbij "zien" maar een aanduiding is van de ervaring zelf en geen omschrijving. Het occultisme kan dus onnoemelijk veel. En ik geloof, dat het een goede aanvulling maar nooit een vervanging kan zijn voor de wetenschap. Zolang de wetenschap achter het occultisme verwerpt, bestrijdt of tracht terug te dringen in een sfeer van irrealiteit (zoals b.v. ook binnen bepaalde geloofsbelijdenissen geschiedt. Vroeger was er het wonder, maar in deze tijd is het niet meer nodig; nu kan het niet meer of nu bestaat het niet meer), zal de gehele mensheid geen deel kunnen hebben aan deze buitengewone eigenschap of kwaliteit. De gehele mensheid zou zich dus bij een tekort schieten van de wetenschap kunnen beroepen op de inzichten en mogelijkheden, die het occultisme verschaft. Omdat allen daarvan gebruik zouden maken, zouden de effecten van het occultisme niet meer dode theorie zijn uit oude boeken of - laten we maar zeggen - de afwijking van een aantal niet helemaal normale mensen, maar ze zouden zijn geworden tot een normaal en veelvuldig voorkomend fenomeen. En eerst dan zou een redelijke wetenschappelijke analyse van het occulte mogelijk zijn. Mijn conclusie is dus;

1. Het occulte en de stoffelijke wetenschap vormen van uit een menselijk standpunt elkaars aanvulling. Waar deze beide gelijktijdig optreden, komt een maximum aan prestatie tot stand. Waar beide afzonderlijk optreden, schieten zij tekort en door dit tekort schieten zullen zij over het algemeen niet dat effect bereiken, wat bereikbaar, wat mogelijk is.
2. Juist omdat de wetenschap het bewijs eist van het occultisme, voordat het bereid is het te aanvaarden, maakt zij de aanvaarding van het occultisme voor zichzelf onmogelijk en ook voor de wereld onmogelijk om het voor haar aanvaardbare bewijs te accepteren, dat het occultisme reële bestaat als kracht en niet alleen als theorie.

Het derde deel is misschien voor u ook wel weer interessant, maar bevat ongetwijfeld een aantal stellingen, die van u wel ernstige overdenkingen zullen vergen. In de occulte wereld blijkt, dat de innerlijke mens (die dan meestal alleen wordt gezien als de ziel of als de geest) in een bepaalde toestand moet verkeren, voordat zij een bepaalde bereiking mogelijk maakt voor zich zelf of voor anderen. Wij kunnen aantonen, dat deze toestand niet alleen innerlijk bereikt wordt, maar dat zij ook onder een zekere suggestie van het lichamelijke bereikt wordt, dat er tussen lichamelijke toestand, evenwicht van interne secreties, zenuwspanningen etc. en de innerlijke mogelijkheden wel degelijk een directe relatie bestaat. het occultisme heeft dat zeker ontdekt.

Als wij zien dat men b.v. reiniging, vasten, in andere gevallen orgieën of beproevingen waarbij grote angsten optreden ofwel een roes, waar in een mens zichzelf niet meer kunt, gebruikt als beginpunt voor een bepaald procédé, dan mogen we dus wel aannemen dat het lichaam wel degelijk mede een rol speelt. Het occultisme erkent dit en gebruikt het, maar in zijn theorieën gaat het daarop niet in. Het acht het materiele, over het algemeen zo onbelangrijk, dat hoogstens bij een beschrijving maar nimmer bij de werkelijke theorie dit materiële grondbeginsel - wat het dan toch in - wordt genoemd. Dit geeft aanleiding tot veel misverstand. Er is een directe relatie tussen de emotionaliteit van de mens, zijn innerlijke gerichtheid, de pressie waaronder hij a.h.w. staat op een bepaald moment en de resultaten die hij geestelijk (occult) kan bereiken. Dan zouden wij dus juist hier behoefte hebben aan de wetenschap, die ons zeggen kan, hoe deze toestand te analyseren en hoe haar zo getrouw mogelijk in elke mens te reproduceren. Het occultisme kan toegankelijk worden gemaakt, indien men daarbij ook nog durft uitgaan van het feit, dat niet alleen de geestelijke instelling maar ook wel degelijk bepaalde lichamelijke reacties van groot belang zijn.

En dan komt de vraag; Wat geeft nu de felste resultaten? Waar zien we de meest onwaarschijnlijke voorvallen a.h.w. gebeuren? Het spijt me, dat ik hier moet herinneren aan iets onaangenaams. In oorlogen, waar een maximum aan angst of een maximum aan zelfvergetelheid of een roes optreedt, zien wij de meest eigenaardige voorvallen gebeuren. Wij zien daar niet alleen mensen, die buitengewoon snel genezen, terwijl we aan de andere kant mensen zien, die eenvoudig niet meer functioneren, maar we zien ook mensen, die recht tegen

het vijandelijk vuur in lopen, zodat het lijkt, of de kogels, die toch recht op hen worden afgevuurd, alle net een bocht maken als ze in de buurt komen. We beschouwen dat niet als een wonder. We zeggen: Het is een toeval. Maar het bestaat. Daardoor worden dingen mogelijk, die anders niet mogelijk zijn. Wij zien, dat mensen onder een dergelijke spanning van angst en vaak van haat komen tot prestaties, die ze anders nooit zouden kunnen leveren. Wij zien dat in sommige gevallen iemand een tempo van voortbeweging weet vol te houden, dat we alleen maar kennen bij getrainden als b.v. de lunggen-pa, de Tibetaanse snelwandel-monnik. We zien dat die mensen hoger springen dan volgens een olympisch record aanvaardbaar is. Dat zij kortom de gekste dingen presteren en dat het soms zelfs lijkt, of ze gewoon een deel van de weg overslaan. We zien dan verder, dat zowel bij grote vreugde als bij grote angstspanning de tijd voor het "ik" relatief wordt en dat dus het tijds-element kan worden gehanteerd om in korte tijd zeer veel te presteren, of de tijd waarin iets kan worden gepresteerd a.h.w. in het bewustzijn over te springen. We kunnen zeggen; Dat is een psychologische kwestie. Maar het feit blijft bestaan, dat sommige mensen onder voldoende spanning ongeveer 30 maal zo vlug reageren en 30 maal zo nauwkeurig werken als iemand, die onder normale condities hetzelfde probeert. Verder blijkt, dat er mensen bij zijn, die onder een zekere spanning (b.v. een micromontage, dus de montage van de kleinste onderdelen) met een fantastische snelheid en nauwkeurigheid kunnen werken, terwijl ze het anders met de beste hulpmiddelen maar heel matig doen. De prestatiemogelijkheid van de mens is dus klaarblijkelijk afhankelijk van zijn innerlijke gesteldheid en toestand.

Wanneer we echter verder gaan, dan blijkt dat telepathische contacten eveneens voorkomen, wanneer mensen in doodsgevaar zijn. Oorlogen, maar ook stormen, grote rampen schijnen dit op te wekken. Mensen, die bewust of onbewust verbonden zijn met een mogelijke ramp, blijken waarschuwingen te ontvangen, waar sommigen zich wel degelijk van bewust worden, ook al negeren ze deze soms. Ze hebben dus een zekere voorwetenschap. En dat voert mij tót de conclusie, dat een bepaalde lichamelijke gesteldheid beslissend is voor het vermogen, dat de mens heeft om deze occulte krachten te wekken, de occulte wetten te hanteren en het occulte beloven voor zich mogelijk te maken. Ook dat lijkt me wel zeer interessant, want op het ogenblik dat wij dergelijke spanningen en gemoedsgesteldheden kunnen gebruiken om een ontwikkeling te bevorderen, moet er ook een maatstaf te vinden zijn, die zowel wetenschappelijk en stoffelijk als geestelijk geldt. En wat meer is, aan de hand hiervan zou het mogelijk moeten worden het occulte verschijnsel op wetenschappelijke basis te constateren, te controleren en te leren hanteren.

U vindt misschien, dat ik te weinig zeg over de wetenschap. Maar de wetenschap is het middel, dat de mens van deze dagen heeft om zijn wereld te hanteren. Hij doet het vaak misschien wat slecht; en de wetenschap loopt dikwijls vooruit op de ethische en morele ontwikkeling van de mens. Maar goed, dat is nu eenmaal zo. Die wetenschap is voor de doorsnee-mens zijn mogelijkheid tot manipulatie van de wereld, tot erkenning van die wereld. En het occulte blijkt - hoe verwaarloosd dan ook - de mogelijkheid te zijn om die manipulatie buiten de z.g. normen van waarschijnlijkheid om voort te zetten. Wat we in deze dagen nodig hebben, vrienden, is heel wat meer dan alleen maar waarschijnlijkheid. Wij moeten dingen met zekerheid tot stand kunnen brengen, omdat anders de wereld er misschien wel eens aan ten onder zou gaan. Wij moeten ontdekkingen doen in een tijd, die - wetenschappelijk gezien - daarvoor krankzinnig, kort is. Omdat als we ze niet doen, de mensheid in gevaar is. We moeten dus wel degelijk gebruik maken van de mogelijkheden, die het occultisme geeft. De wetenschap kan de hulp van het occultisme verkrijgen, maar dan moet zij beginnen met haar afwijzende houding tegenover het occultisme, te laten varen. Zij moet niet uitgaan van één of twee proeven, die zij zelf stelt en de daaruit voortvloeiende bewijzen, want dit blijft alleen in haar eigen lijn en kader een bewijs; en meestal een onvoldoende bewijs. Zij zal moeten overgaan tot het klakkeloos - hoe moeilijk het ook voor haar is - aanvaarden van de juistheid van de occulte stellingen. Zij zal het occultisme niet moeten hanteren als iets, dat moet worden bewezen, maar zal ervan moeten uitgaan als van een bewezen feit.

Dat zal de wetenschapsmens over het algemeen niet kunnen doen; want wie eenmaal is gevormd volgens het wetenschappelijk denken van de moderne universiteiten, die kan zo moeilijk zichzelf vergeten in de grotere wetten, in de grotere gerichtheden en mogelijkheden, die het occulte biedt. Dan blijft er dus maar één ding over: de occultist van voorheen moet wetenschapsmens worden. En dat is een moeilijke taak, want meestal begeeft men zich

tegenwoordig pas in het occultisme, als het leven verder niets meer te bieden heeft. Het is voor velen een soort uitvlucht.

Toch kan ik mij voorstellen dat een mens, die b.v. de Kabbala beheerst en door de berekeningen van die Kabbala wetenschappelijke resultaten kan controleren en de gerichtheid van bepaalde proefnemingen op de juiste wijze kan bevorderen, zich buitengewoon veel moeite zou besparen. Ik kan mij voorstellen, dat de toepassing van de astrologie, hoe krankzinnig die wetenschappelijk misschien ook moge zijn, kan bijdragen tot het bereiken van juistere en snellere resultaten op wetenschappelijk terrein. Ik ben er zelfs van overtuigd, dat schijnbaar zinloze methoden (Zoals contemplatie, bepaalde vormen van concentratie, zelfprojectie e.d., die in het occultisme zoveel voorkomen) de mens kunnen bijstaan om in veel kortere tijd en veel juistere dan anders een oplossing te vinden voor zijn probleem.

En bovenal ben ik ervan overtuigd, dat het occultisme in staat is vragen en problemen op te lossen, waarvoor wetenschappelijk en sociaal geen oplossing mogelijk is. Maar dan moet eerst de occultist wetenschapsmens worden.

Nu bezitten wij op het ogenblik in vele landen een kader (nu pas gevormd op veelal nieuwe universiteiten, soms ook opgeleid in andere landen, zoals b.v. in Nederland), die in wezen een geloof nog heel dicht staat bij de magie, bij de beschouwelijke occulte wijsheid b.v. van de Brahmanen. Wij weten, dat deze mensen in zich steeds zullen teruggrijpen naar het occulte. Doordat deze mensen leren ook de stoffelijke wetenschap te hanteren zullen zij, voor zover zij niet losslaan van hun verankerd zijn in de meer mystieke en meer occulte levensbeschouwing, waaruit zij zijn voortgekomen, de eerste stap doen in de goede richting. Zij zullen het mogelijk maken om bij alle mensen de occulte begaafdheid te ontwikkelen.

Daarmee ben ik dan eigenlijk wel gekomen aan het einde van het betoog. Ik heb natuurlijk nog wat opmerkingen te plaatsen; en om er enkele te noemen: Bij vele mensen blijkt ten gevolge van bepaalde schokken, emoties en ervaringen de occulte begaafdheid zich te ontwikkelen. Wij zien, dat vele gaven - zoals dat heet - tot uiting komen, wanneer de mens in bijzondere omstandigheden verkeert. Wij zien, dat bepaalde rituelen en rituelen vaak bijdragen tot de mogelijkheid om de occulte wijsheid om te zetten in een praktisch hanteerbaar iets. We moeten dus wel heel voorzichtig zijn met het beoordelen en veroordelen van dergelijke procedures. We moeten heel goed begrijpen, dat ook voor elk van u en voor elke mens op deze wereld er een aantal emoties of belevingen bestaan, waardoor vatbaarheid voor het occulte groter wordt, waardoor begrip van het occulte, fenomeen misschien niet, maar de beleving ervan wel degelijk wordt bevorderd.

De oplossing daarvoor ligt dus in het samengaan van het occultisme met het dagelijks leven, waardoor men - gesteund door de theorie van het occultisme en anderzijds door de materiele zekerheid van de wetenschap - zijn begaafdheid en zijn beleving beheerst en niet daardoor wordt overheerst, zoals voor de minder bewusten helaas al te vaak moet worden vastgesteld.

Dit is dan mijn inleiding. Er zou natuurlijk veel meer te zeggen zijn. Ik heb er de voorkeur aan gegeven enkele punten uitvoerig te behandelen in de overtuiging, dat - zo er in dit onderwerp punten schuilen, die voor u van groot belang zijn en die ik niet heb aangestipt - u daarop door middel van vragen of opmerking zult kunnen terugkomen.

DISCUSSIE

❖ *Hoe komt het, dat er zoveel gelovige wetenschapsmensen zijn? Dit is toch ook niet in overeenstemming te brengen met "logica"? Tenzij wij in de logica ook de psychologie betrekken.*

De wetenschap met haar pretentie - u moet me niet kwalijk nemen, dat ik dit zeg - om volledigheid te vormen (dus een vaste richting van ontwikkeling aan te geven), zal de wetenschapsmens steeds weer confronteren met het feit dat het toch niet zo is. Met andere woorden; de wetenschapsmens wordt in zijn leven geconfronteerd met een betrekkelijk groot element van onzekerheid. Daarbij vindt hij een aantal onverklaarbaarheden, die juist voor de wetenschappelijke geest vaak moeilijk zijn te aanvaarden. De eenvoudigste methode om hieraan te ontkomen is zich te richten op een bepaald geloof. In een geloof vinden we n.l. alle

formuleringen, die noodzakelijk zijn om het onverklaarbare aanvaardbaar te maken. We vinden daarin over het algemeen verder de mogelijkheid om eigen mislukkingen a.h.w. te vergelijken met een goddelijke wil en zo eigen aansprakelijkheid aanmerkelijk te verkleinen. Het is niet voor niets dat juist degenen, die in wetenschap en ook op ander terrein de meest abstracte opvattingen schijnen te hebben omtrent optreden, rechtlijnigheid, het dragen van risico's e.d., diep gelovig zijn. Voor hen neemt God a.h.w. het risico, de aansprakelijkheid over, en dit voert vele wetenschapsmensen tot een geloof, dat scherp geformuleerd is. Naarmate zij meer voortkomen uit een sterk dogmatisch milieu, zullen we bij hen ook eerder perioden zien, waarin alle dogmatiek terzijde wordt geworpen. In dat geval zal hun gelovigheid: dus meer de vorm aannemen van een persoonlijk geloof. En omdat dit geloof echter - en dat is een belangrijk punt - wel de verantwoordelijkheden aanvaardt en de mens losmaakt van veel aansprakelijkheid, hem een verklaring geeft voor eigen slagen of falen a.h.w., maar aan de andere kant slechts zelden onmiddellijk en praktisch in de wereld ingrijpt, is het wetenschappelijk aanvaardbaar. Nu zult u zeggen: Dat is voor de wetenschapsmens dan toch wel een overschrijding van de logica. Ik geloof het niet. Want door te stellen: "God is de Schepper, het is allemaal Gods wil" heeft hij aan zijn logica het element van een "bestuurd worden" toegevoegd. De logica op zichzelf wordt daardoor niet minder geldend. En diezelfde logica en datzelfde systeem, dat hij ook zonder deze godsdienst hanteert, kan hij blijven hanteren. Er is maar één terrein, waarop dit niet geheel geldt; en dat is hoofdzakelijk op het terrein van de psychologie en daarnaast van de atoomchemie in haar meer abstracte, meer theoretische vorm. Hier wordt n.l. de mens geconfronteerd met het onbegrijpelijke. En dit onbegrijpelijke maakt deel uit van een systeem, dat hij kent. De mens komt dan ook wel tot een vorm van gelovig zijn, maar dit zou ik toch eerder een esoterische ontwikkeling (dus een innerlijke ontwikkeling tot het hogere) willen noemen dan een godsdienstigheid. Het is dan ook opvallend, dat de vroomheid groter wordt naarmate men minder kritiek van anderen op zijn eigen geestelijke en wetenschappelijke stellingen wenst te aanvaarden. Hoe groter het bewustzijn voor de betrekkelijkheid der dingen, des te minder godsdienstig de mens en zeker ook de wetenschapsmens wordt en des te meer zijn innerlijke wereld voor hen een aanvulling wordt op zijn stoffelijke wereld of - in enkele andere gevallen - een instantie, waarop hij zich beroepen kan bij zijn streven om in de stoffelijke wereld zijn resultaten te verklaren. Beide feiten kunnen ongeveer gelijk voorkomen. Is dit een voldoende antwoord of moet ik het verder aanvullen?

❖ *Ik zie toch niet in hoe men met de rede het Godsbegrip verklaart. Dat kan ik niet begrijpen.*

Aan alle dingen komt een einde. Aan alle dingen is een begin, zo als we ze kennen, dientengevolge zal er aan het Al een begin en een einde moeten zijn. Indien wij aannemen dat al, wat wij nu zien en dat door wetmatigheid wordt gedomineerd, eens een begin heeft gekend, zo moet de wetmatigheid daarin gelegen zijn. Wij kunnen ons geen Schepper van wetten voorstellen, zonder een Bewustzijn dat aan het menselijke herinnert. Dus moet er een persoonlijkheid zijn geweest. Als er een persoonlijkheid is geweest, waaruit alles is voortgekomen (die dus Eerste Oorzaak is) zo moeten wij ook aannemen, dat er een God is. Als er in onze wereld zoveel niet te verklaren valt en er is een God, dan is het veilig aan te nemen dat dit niet-verklaarbare uit die God voortkomt. Het is een opbouw, die niet op bewezen stellingen is gebaseerd, dat ben ik met u eens. Maar dat gebeurt met zoveel dingen in de wetenschap.

❖ *Ja, maar dan vervalt toch de hele wetenschap.*

Indien u dat zo wilt formuleren, ja. Dan kunnen we zeggen: Er is geen werkelijke wetenschap. Er is alleen een hypothese, die als werkhypothese op het ogenblik bruikbaar een zekere beheersing mogelijk maakt, zonder dat de zekerheid bestaat dat haar basiswaarde inderdaad reëel is. Dat kunnen we stellen. Maar waarde, vriend, hoe wilt u bewijzen dat $1 + 1$ altijd is 2? Dat kunt u niet bewijzen. We kunnen zelfs het tegendeel bewijzen. Als je 2 druppels water hebt, dan worden ze samengevoegd niet 2 druppels water. Als je 2 afzonderlijke druppels samenvoegt, worden ze 1 druppel, nietwaar? Om één van de eenvoudigste dingen te noemen: de kortste afstand tussen punten is een rechte lijn. Maar dat is alleen dan waar, indien we te maken hebben met een tweedimensionaal vlak. In een driedimensionaal vlak treden er al andere verhoudingen op en is de rechte lijn vaak niet mogelijk. Komen wij in een vierdimensionaal systeem, dan moeten wij zeggen dat de gebogen lijn, die op zichzelf terugkeert, de kortste verbinding is tussen 2 punten. En zo kunnen we verder gaan. Tijd b.v.. We kunnen aantonen, dat tijd een vaste volgorde van momenten bevat, waarvan de duur

willekeurig kan worden vastgesteld aan de hand van menselijk begripsvermogen, de rotatie van de aarde e.d., maar gelijktijdig dat die tijd ook als een andere functie kan worden beschouwd, zodat plaats en tijd waarden zijn, die onderling vergelijkbaar en desnoods onderling verwisselbaar kunnen zijn. Al die dingen kunnen we dus theoretisch bewijzen. In de praktijk echter weten we, dat die dingen voor ons geen waarde hebben. We houden ons dus aan de hypothese, op grond waarvan wij een beheersing bereiken. Dat is geloof ik het hele punt waar het om gaat. Wetenschap in de zin van absolute wetenschap bestaat niet. Wat wetenschap wordt genoemd, is in feite kennis van een aantal omstandigheden of schijnbare omstandigheden, aan de hand waarvan een beheersing van voor ons kenbare omstandigheden mogelijk is.

- ❖ *Voordat er een nieuwe uitvinding wordt gedaan of een nieuwe procedure gevonden, heeft men eerst de idee, waaruit zo iets voortkomt. Classificeert u deze idee of deze inspiratie onder occultisme of wetenschap? Is dit occultisme, dan vloeit een groot gedeelte van de wetenschap dus voort uit het occulte. Wat denkt u hiervan?*

Ik vind het een buitengewoon aardige stelling. Er is alleen één ding, dat u erbij vergeten hebt; en dat is te stellen dat het denkbeeld of de inspiratie, vanwaar men uitgaat en de stoffelijke gevolgen lang niet altijd dezelfde zijn, zoals Berthold Schwartz zaliger ongetwijfeld zou kunnen vertellen, indien hij hier aan het woord was. Die zocht goud en wat vond hij? Buskruit. Of beter gezegd. de explosie van het kruit vond hem; en daarna vond men hem niet meer. Waarmee ik maar wil zeggen, dat als ik van uit het occultisme spreek, er sprake moet zijn van een denkbeeld of inspiratie, die zodanig omljnd en gevormd is, dat zij verwerklijkbaar is. Dit zal in de wetenschap ongetwijfeld voorkomen. En zodra men bewust hiervan gebruik maakt, kunnen wij dus spreken van een toegepast occultisme binnen de wetenschap. Over het algemeen gebeurt dat echter niet bewust en mogen we dus spreken van wetenschappelijk intuïtief reageren. Verder kunnen we er nog aan toevoegen. In vele gevallen blijkt, dat de wetenschappelijke onderzoeken voeren tot een totaal ander doel dan men oorspronkelijk nastreefde. Zoals in dat grapje: de man die de perfecte huidzalf had uitgevonden, welke later het meest perfecte koperpoetsmiddel bleek te zijn. Dat is een grapje, maar het is dichterbij de waarheid dan u denkt. Ongeveer 90% van de uitvinden zijn oorspronkelijk niet zo ontworpen. Er blijft maar 10 % over waarvan de idee een redelijke overeenkomst vertoont met einduitvoering. Om u een voorbeeld te geven. De uitvinding van de gloeilamp was een van die 10%. Hier was een idee gekristalliseerd, die werd verwezenlijkt via vele proeven in de materie. Daartegenover kennen we de eerste fonograaf. Deze was niet het product van een vooromschreven idee, maar slechts van een behoefte. We zouden dus kunnen zeggen, dat de fonograaf een wetenschappelijke uitvinding was, terwijl de gloeilamp een meer occulte inspiratie. De eis van het occultisme heb ik u zo-even reeds genoemd. De weg van het occultisme is het scherp omschrijven van het eindresultaat en dan een terugwerken tot men de stoffelijke verwezenlijking er van vindt. Men vindt de grondbeginselen, waardoor het geheel uit de occulte of de gedachtewereld wordt overgebracht in de stoffelijke, de meer reële wereld.

- ❖ *Ik meen, de occultist ziet de uitslag. Het laat hem koud, hoe men ertoe komt; terwijl de wetenschap juist opbouwt en dan tot resultaat komt. Is dat zo?'*

Ja. Als u dit zuiver theoretisch bedoelt, wil ik het met u eens zijn. Indien u het in de praktijk wilt beproeven, zou ik zeggen; de wetenschap is juist kentekenend in het feit, dat zij voortdurend vernietigt in de hoop daardoor eens tot een opbouw te komen. Het klinkt misschien dwaas, maar als u nagaat hoeveel proeven er worden genomen, zonder dat men een bepaald resultaat bereikt én hoeveel men dus vernietigt, voordat men tot het positieve komt, dan zal men toch de wetenschap vaak toch wel meer vernietigend kunnen noemen.

- ❖ *Dus u bedoelt, dat ze per ongeluk tot resultaat komt?*

Dat is nog lang niet nodig. Maar laten we het dan zo zeggen: De wetenschappelijke weg is die der eliminatie van de niet bruikbare wegen. De occulte weg is de realisatie van de concreet bruikbare weg. Het eindresultaat kan bij beide dus gelijk zijn, met dit verschil dat in het ene geval alles wordt terzijde gelegd, terwijl in het andere geval uit het vele aanwezige dat onberoerd blijft het enig juiste wordt geselecteerd.

- ❖ *Als ik dit mag toepassen op genezingswerk zouden we dus kunnen zeggen, dat de arts alle ziekteverschijnselen zoveel mogelijk tracht te elimineren, terwijl de occultist uitgaat van het ideale gezonde beeld en tracht dat te bereiken?*

Indien we aannemen, dat de occultist zich met genezing bezighoudt, ja. Voor de occultist is gezondheid perfecte evenwichtigheid; en voor de medicus is gezondheid; de afwezigheid van a-normale en storende verschijnselen.

❖ *Is het mogelijk om in ons dagelijks leven, terwijl we rustig en evenwichtig zijn (dus niet onder spanning verkeren) occulte handelingen te verrichten?*

Op het ogenblik, dat de kennis van deze occulte handeling bestaat, ongetwijfeld. Wanneer de occultist tot beheersing komt, zal hij n.l. kunnen handelen vanuit zijn kennis van zichzelf. Maar in deze evenwichtigheid van het "ik" scheidt hij dan vaak bewust de noodzakelijke onevenwichtigheid. Die onevenwichtigheid betekent een spanning, die echter door hem niet meer als zodanig wordt beleefd, omdat hij haar kent als een middel en niet slechts ondergaat als een toestand. Ik geloof, dat hierin dus wel een belangrijk verschil ligt. Want de occultist, die experimenteert, krijgt zijn begaafdheid of zijn resultaat onder spanning. Door die spanning komt hij tot de realisatie van een mogelijkheid of alleen maar tot een gebruik van een mogelijkheid; zelfs dat komt voor. Heeft hij door de vele spanningen een bewustzijn verworven van de mogelijkheid, dan zal de spanning wegvallen. Laten we weer het voorbeeld nemen, van de soldaat in de oorlog. Wanneer je door je angst de kogels a.h.w. doet afbuigen, dan is dit om dat je die kogels ziet als een bedreiging. Er is dus sprake van een volledige onevenwichtigheid. Als je hebt geleerd, hoe dit mogelijk is, hoe dit bestaat, dan ga je vanuit een evenwichtigheid ditzelfde doen. Je lichamelijke reacties blijven dezelfde, maar het "ik" heeft hieraan geen deel, het ervaart de spanning niet als zodanig en dit betekent, dat een groot gedeelte van de zenuwkracht, die anders psychisch wordt verbruikt, nu dus niet wordt verbruikt, waardoor het resultaat groter, opvallender en sterker wordt. Maar dan moet je eerst weten, dat je het kunt doen. Daar ligt dus weer een van die bekende zere punten in, die we terugvinden in een inwijdingsleer, waar men u zegt, dat u moet sterven om te kunnen leven. En dat is eigenlijk waar. Je moet eerst ervaren wat angst en wat vreugde is. Ervaren wat pijn en wat lijden is en daaruit het besef verwerven van datgene, wat je bent. Op het ogenblik, dat je "ik" dit beseft, ben je voor die verschijnselen onaantastbaar. Niet in de zin van dat ze je misschien niets meer kunnen doen, want dat kan nog best voorkomen, maar ze kunnen je niet meer psychisch aanvallen. Je beleeft het niet meer. Je kunt dus lichamen pijn hebben en psychisch a.h.w. die pijn zo beheersen, dat je alleen de resultaten ervan ziet en niet de pijn zelf voelt. Dit is maar een voorbeeld. U zult het dus met mij eens kunnen zijn, hoop ik, dat de benadering van uit de mensheid - die ik dus primair heb gesteld - het gebruik van dat extra kracht, dat bijna iedereen heeft, niet kan zijn gebaseerd op een bewustzijn, voor dat men heeft geleerd dat die kracht bezit en hoeft geleerd om ermee te werken. En dat houdt in, dat ze in het begin dus op een onevenwichtigheid moet zijn gebaseerd.

❖ *Voor de verschillende occulte fenomenen als genezing, projectie, zien in ruimte en tijd, levitatie, gelden aparte wetten. Zoudt u deze of enkele daarvan willen noemen?*

Het geheel te behandelen zou wel een beetje veel tijd vergen. Maar ik wil wel proberen er enkele te noemen. Het eerste verschijnsel in de materie omvat levitatie maar gelijktijdig in de geest wat men noemt verplaatsing of waarneming op afstand en onder bepaalde omstandigheden zelfs de waarneming in tijd. Op het ogenblik, dat mijn totaal bewustzijn zich kan onttrekken aan de normen van een stoffelijke omgeving, waarin zij bestaat, zal zij haar eigen normen kunnen aanleggen en deze voor zichzelf verwerklijken, zelfs stoffelijk. Dat betekent bij levitatie, dat - indien ik mij niet bewust ben van de wet der zwaartekracht maar gelijktijdig mij sterk bewust ben van mijn eigen wezen - de zwaartekracht a.h.w. wordt opgeheven door mijn persoonlijk magnetisme, en wel in die mate waarin dit voor mij nog voorstelbaar blijft. Ik kan dus een steen leviteren tot grote hoogte. Het kan ook zijn dat ik, verzonken in aanbidding, zoals dat bij heiligen is voorgekomen, los kwam van de grond en daar boven zweef op de hoogte van datgene waarop ik ben gericht. In beide gevallen is dat waar.

Voor uittredingen geldt weer precies hetzelfde. Zolang ik de stoffelijke beperkingen van een eigen wereld accepteer, zal ik mij niet kunnen voorstellen, dat ik zintuiglijk of geestelijk daarbuiten iets kan constateren. Op het ogenblik, dat ik die stoffelijke beperkingen vergeet, zal datgene, waarop ik mij concentreer, voor mij de ogenblikkelijke werkelijkheid zijn en als zodanig waarneembaar worden. Hier heeft u dus één van die wetten. Ik zal u nog een tweede geven:

Op het ogenblik, dat er een kracht aanwezig is groter dan de mijne zal al datgene, wat ik ben en wat door mijn denken wordt beheerst, door deze grotere kracht worden beheerst en zal niet

meer beantwoorden aan de wetten of normen van mijn persoonlijkheid of wezen, maar aan de normen, welke door die grotere kracht worden gesteld.

Ik weet niet, of u het in de gauwigheid zo kunt volgen, maar dit is eigenlijk een heel eenvoudige wet. Ze zegt dit: De grootste kracht is altijd de kracht, die de richting bepaalt. Wanneer ik minder sterk ben, dan zal - ook tegen mijn wil in - desnoods die grotere kracht de richting kunnen bepalen, waarin ik mij voortbeweeg. Probeer u maar eens tegen een olifant te duwen, wie het hardst kan duwen. Dan weet u wel welke kant u uitgaat.

Dan is dat voor genezing ook weer te verklaren. Normalerweise wordt het lichaam beheerst door bepaalde opvattingen, waarbij het psychisch beeld dat je van jezelf hebt (dus je ervaringen van pijn, van ziekte, van belangrijkheid door de ziekte e.d.) een grote rol kunnen spelen. Op het ogenblik, dat de psychische situatie verandert, verandert o.m. de pijngevoeligheid; dus het begrip "pijn" verandert van waarde. De pijnervaring valt voor een groot gedeelte weg, maar ook de genezingsprocessen zijn niet meer onderhevig aan het lichaamsritme, maar ze zijn onderhevig aan het ritme van de kracht, die het lichaam domineert. Is het levensritme van die kracht t.o.v. het lichaam b.v. dan zal een genezingsproces zich dus 100 maal sneller kunnen voltrekken. U ziet dus - ik heb er nu een paar genoemd - dat er inderdaad voldoende occulte wetten bestaan, waarmee men heel veel zou kunnen doen. Ik zal u er nog een paar geven, die ik dan niet verder zal verklaren.

Occulte wetten zijn dus o.m. de volgende:

1. Elk volledig gevormd denkbeeld is werkelijkheid. Elk volledig gevormd denkbeeld kan daarom tot werkelijkheid worden gemaakt in elke wereld, mits het "ik" zich associërend met hun denkbeeld daaraan uitvoering geeft.
2. Naarmate ik meer ben verwijderd van de persoonlijke relatie, zal mijn erkenning van het geheel juist zijn en zal ik tegenover het geheel kunnen optreden als gelijkwaardig partner, omdat de relatie tot het geheel voor mij is die van persoon, tot persoon.

Hierover moogt u eens puzzelen, als u zin hebt.

❖ *Moet men hogere krachten aanroepen of uit eigen kracht werken?*

Ja, dat is een heel lastige vraag. Theoretisch zouden we als volgt kunnen stellen: Een ieder, die werkt met zijn totale wezen, werkt tevens met de hoogste kracht, waarvan hij deel is, of hij dit beseft of niet. In de praktijk komt het hierop neer; Wie bent u en wat denkt u? Als u denkt dat u iets zelf niet kunt, maar dat u dat wel kunt doen met de hulp van een ander en u gelooft aan die ander, dan maakt die ander het voor u mogelijk, dat u uw prestatie volledig tot stand brengt. Dat is dus wel een belangrijk punt. Dan kan men verder zeggen: Naarmate ik sterker geloof aan een persoonlijkheid, die mijn onvolkomenheden aanvult, zal ik daardoor zelf minder worden belemmerd. Want door aan die persoon a.h.w. de verantwoordelijkheid over te dragen voor mijn eigen onvolkomenheden, bereik ik dat deze onvolkomenheden mij niet in mijn streven en de verwerkelijking daarvan remmen. U ziet, het is onder bepaalde omstandigheden, wel heel goed om een hogere kracht aan te roepen. Maar nu moet u ook een ander ding even in ogenschouw nemen. Datgene, wat ik niet ben en wat niet in mij bestaat, kan door geen enkele kracht in mij worden gewekt of gelegd, zonder dat mijn totale wezen (ook mijn persoonlijk bewustzijn) daarbij een totale ommekeer ondergaat. Dus zou ik een beroep doen op een kracht om iets tot stand te brengen, dat niet in mij aanwezig is, dan is het mogelijk dat ik dan de verwezenlijking daarvan ten onder ga. Wat ik verder ook ben, ik ben niet meer mijzelf, zoals ik was in ik zal het ook nooit meer worden, dan wel de verwezenlijking blijft uit. Daarom geloof ik, dat we ook nog veilig kunnen zeggen dat elke mens, al dan niet met een beroep op hogere waarden, in staat is datgene te verrichten, wat als mogelijkheid binnen hem reeds bestaat; en dat hij niet in staat is iets te volvoeren, dat op enigerlei wijze buiten het bereik van zijn geestelijke en stoffelijke vermogens ligt.

❖ *U zei: een persoon. Kan dat dan iemand zijn, die je als persoonlijkheid van grote kracht ziet, of is het een onpersoonlijke kracht?*

Dat is nu zuiver een kwestie van persoonlijke definitie. Kijk eens, de een kan zich voorstellen, dat iemand hem een dronk water kan brengen. De ander kan zich voorstellen, dat het regent. Maar de hoofdzaak is, dat de idee "ik heb behoefte aan vocht" wegvalt, waardoor de andere actie onbelemmerd kan voortgaan. Ik zou, zeggen, dat is dus niet zo erg belangrijk. De doorsnee-mens echter zal, wanneer hij er al een persoonlijkheid bij haalt, wel beter doen om

inderdaad te personifiëren. De onpersoonlijke kracht n.l. ligt voor menigeen te ver buiten eigen begripsvermogen; in een beroep op die kracht wordt nooit gevoeld als een directe persoonlijke aanvulling en stimulans. Dat blijft meer een smeeke bede van. "Help me als het mogelijk is." Terwijl de persoonlijke relatie is: "Indien ge wilt, dan kunt ge dat; en ik neem aan dat ge het wilt." Ik zou dus eerder aan de verpersoonlijkte vorm de voorkeur geven. Ze heeft ook een bezwaar. Wanneer wij n.l. een bepaalde persoonlijkheid - al dan niet reëel - voortdurend en deze wijze aanroepen en in ons leven betrekken, scheppen wij uit onze eigen levenskracht en onze eigen vermogens een vaste vorm. Een schijn-gestalte noemen we het ook wel eens; soms zelfs een complex, bestaande uit verscheidene persoonlijkheden, dat als verwerkelijkend optreedt. Maar naarmate we daaraan meer een eigen karakter toekennen (zo dus voor onszelf reëler maken), zullen we ook meer beperkt zijn in het beroep dat we op hun kunnen doen.

❖ *Kan ik het ook mijn hoger-zelf noemen? Mijn hoger-zelf aanroepen?*

Ik heb iemand altijd een dwaas gevonden, die voor de spiegel ging staan om voor zichzelf te buigen. Ik geloof, dat een beroep op je hoger-zelf een kwestie is dat je je afvraagt: Is er in mij nog iets, meer? Dat is dus geen beroep doen, dat is een realiseren van je werkelijk wezen. Zou je op je hoger-zelf, je super-ego of wat anders een beroep doen, zoals anderen dat doen op een heilige of op een beschermgeest, dan zou ik zeggen: dat lijkt nu werkelijk wel kolder. Want per slot van rekening, wie gaat nu tegen zichzelf staan schreeuwen, omdat hij zich anders niet verstaat? Kunt u me volgen? Ja, u bent het misschien niet met me eens, maar dat geeft niet.

❖ *Ik meen, dat hypnotisme ook een occulte kracht is. Waarom wordt deze in, meer of mindere mate door de officiële wetenschap gebruikt? Is dat consequent?*

Ik zou in de eerste plaats zeggen, dat hypnotisme niet alleen een occulte kracht is. Het is n.l. een verschijnsel, dat voortkomt uit bepaalde eigenschappen van het stoffelijk voertuig; de geest is daarbij dus niet zonder meer betrokken.

In de tweede plaats: hypnose kan worden veroorzaakt door een hypnotiseur, maar kan ook wel degelijk tot stand worden gebracht door een eenvoudig verschijnsel: b.v. een licht, dat van kleur wisselt. Neonreclames hebben vaak een zekere hypnotische inwerking. Denkt u eens aan de televisie, die ook een soort hypnose schijnt uit te oefenen. Iemand, die zittend in de trein, voortdurend naar de rails kijkt, alleen maar naar de rails die voorbij gaan, wordt daardoor in zekere mate gehypnotiseerd. Hypnose is dus "iets" wat ook als mechanisch verschijnsel kan voorkomen. We weten dan ook, dat menig hypnotiseur gebruik maakt van mechanische hulpmiddelen. Eén van de meest onopvallende, is een ring met een wat schitterende steen erin, die hij dan regelmatig zo laat schitteren, dat het oog daardoor wordt getroffen. Vermoeidheid van de optische zenuwen treedt op en daaruit volgt de hypnose.

We kunnen het ook doen door middel van klanken. En er is bewezen, dat je iemand zelfs door middel van een grammofoonplaat kunt hypnotiseren, zonder dat er verder iemand aanwezig is. Klaarblijkelijk kan dus ook auditief een zodanige suggestie mechanisch worden opgewekt, dat hypnose optreedt.

We weten, dat bij primitieve volkeren bepaalde ritmen eveneens hypnotische invloed hebben. Dat houdt in, dat de hypnose dus een verschijnsel is dat wetenschappelijk onderzocht kan worden, zij het dan niet in het totaal van haar verschijnselen. Dat wil dus zeggen, dat hypnose iets is (of mesmerisme, zoals men vroeger ook wel zei), waarvan men de resultaten misschien verschillend kan beoordelen, maar waarvan de functie vaststaat.

Ten laatste blijkt, dat de hypnose dus hoofdzakelijk wordt gebruikt, wanneer het gaat om psychische kwesties. Dat geldt b.v. voor de angst voor pijn (de pijn zelf neem je met hypnose practisch niet weg), die daardoor de krampachtigheid veroorzaakt, welke de pijn sterk in het bewustzijn doet spreken. Je kunt dus door hypnose a.h.w. de gevoeligheid uit het bewustzijn wegnemen. Het is een beïnvloeding van de gedachtewereld en als zodanig een vorm van beïnvloeding, waardoor de suggestibiliteit van een individu wordt verhoogd.

Dit zijn wetenschappelijke waarden. Vandaar dat juist dit aspect voor vele wetenschapsmensen wel aanvaardbaar zal zijn, ofschoon zij zich - onbewust misschien of halfbewust - toch wel realiseren dat daarmee niet het laatste woord over hypnose is gezegd. Dan moeten we verder opmerken, dat ook hier kan gelden de wet van de grotere kracht, die ik zo even heb genoemd. De grotere kracht zal n.l., wanneer de tegenstand is opgehouden, in staat zijn de richting waarin de kleinere kracht (in casu het bewustzijn en misschien zelfs delen van de geest) zich

beweegt te bepalen en te bestemmen. Zolang een individu bewust of halfbewust het meesterschap van de hypnotiseur aanvaardt, zal er sprake zijn van een volledige onderwerping van het eigen "ik" aan de hypnotiseur en kunnen we zeggen, dat de hypnose in feite pas op de tweede plaats komt. Zij is het uiterlijk verschijnsel van een toestand, die door een innerlijke aanvaarding tot stand komt.

❖ *Is de piramide van Gizeh een occult of een wetenschappelijk bouwwerk? En is dit bouwwerk door levitatie ontstaan?*

Ik zou geen enkel bouwwerk een occult bouwwerk willen noemen. Men kan hoogstens zeggen, dat een bouwwerk werd ontworpen volgens wetten en regels, die in het occultisme zijn gelegen. Ik zou de piramide van Gizeh daarom in de eerste plaats willen beschouwen als een wetenschappelijk bouwwerk, daar het n.l. mede bestemd was en geschikt voor bepaalde waarnemingen en niet zijn gepolijste wanden gold als een soort reuzenkalender, waarop bepaalde feestdagen voor het hele land afleesbaar waren. Dan zijn er verder occulte waarden bij betrokken geweest, ongetwijfeld. En dat zijn nu wel niet de voorspellende waarden, die b.v. een Flinders Petrie erin wilde vinden, maar er is daarin wel de inwijdingsleer de in wijdingsgedachte vastgelegd. Door de afwijking van het labyrint van een normaal gebouwd labyrint in vele piramiden blijkt ook wel, dat de bedoeling toch wel iets anders is geweest dan normaal. We zouden kunnen zeggen, dat hier de inwijdingsleer van Osiris, de mysteriën van de herboren Osiris werden uitgebeeld. In die zin dus occult, omdat de kennis, die er van het occulte en van de occulte wereld bestaat (de herrijzenis a.h.w.) dus in dit bouwwerk kan worden beleefd. Maar ik geloof niet, dat men een concertgebouw een kunsttempel kan noemen, tenzij de concerten die daar gegeven worden inderdaad ook kunst zijn.

❖ *En de levitatie?*

Levitatie is er niet bij gebruikt in die zin, dat er een volledige levitatie heeft plaatsgevonden. Wel is gebruik gemaakt van bepaalde geestelijke krachten om sommige delen (en dat zijn voornamelijk de granietdelen, die zoals u weet niet bijzonder groot in aantal zijn) er de juiste wijze in positie te brengen. Daarbij wordt een concentratiemethode gebruikt, waar door een betrekkelijk groot gewicht door de enkelen, die in staat waren om de zaak te overzien, inderdaad kon worden gemanoeuvrerd. Voor de rest is de opbouw betrekkelijk normaal geschied.

Nu, dat was zo tussenbeide even een klein uitstapje naar Egypte. Waarbij je alweer ziet waar je met het occultisme al zo terecht kunt komen, zelfs onder de neus van Nasser. Vrienden, als u geen vragen meer heeft, zijn we zo langzamerhand toe aan het slotwoord. In mijn inleiding heb ik getracht een pleidooi te houden voor het occultisme, dat wordt ontwikkeld naar de wetenschap toe. Ik heb ook getracht u duidelijk te maken, dat het omgekeerde veel moeilijker is en veel minder waarschijnlijk. Laat mij dan nu besluiten met een van de voornaamste punten van het occultisme nog eens bijzonder te belichten. Daar, waar de mens zichzelf vergeet, waar hij zijn denkbeelden omtrent zichzelf vergeet, waar hij zijn bewustzijn van meer- en minderwaardigheid vergeet, bereikt hij een veel grotere integratie van zijn persoonlijkheid. Die eigen persoonlijkheid bestaat - of men dit geloven wil of niet - uit meer delen, dan alleen de stoffelijk kenbare. Zij omvat meer krachten dan alleen stoffelijk kenbare krachten. Op het ogenblik, dat een persoonlijkheid volledig is geïntegreerd, kan zij in elke wereld, waarvan zij deel uitmaakt en in elk voertuig dat zij bezit (inclusief het lichaam) de kracht die in het "ik" bestaat tot uiting brengen. In het occultisme is het voor ons niet belangrijk, dat we alle wetten kennen. Het is een studie, een heel leven op zichzelf. Belangrijk binnen het occultisme is voor ons in deze tijd vooral, dat wij leren in het occultisme de mogelijkheid tot beheersing te vinden en ook de mogelijkheid tot contrôle van het "ik" en van de fenomenen buiten dat "ik", die in de wetenschap helaas dreigen te ontbreken op zo menig terrein.

We moeten het occultisme niet zien als iets, dat geheel in de plaats kan treden van hetgeen er nu op de wereld bestaat, maar we moeten het zien als een noodzakelijke aanvulling daarvan, en niemand kan zeggen, dat de gehele wereld een occulte ontwikkeling zal ondergaan. We kunnen alleen zeggen, dat datgene in ons, wat harmonisch is met het occultisme in deze of gene vorm, actief kan worden om dan vanuit een ondergaan, een haast instinctief beleven van het occulte te komen tot het erkennen en beheersen van het occulte binnen onszelf. Het belangrijke, is de beheersing.

Een ieder van u zal ontdekken, dat er in deze dagen nogal eens een gave ontstaat. De een kan daardoor wat beter in de toekomst zien, hij wordt helderziend; de ander wordt helderhorend, kan beter genezen, heeft groter intuïtie en weet ik wat nog meer, ieder voor zich. Maar het gaat niet om de verschijnselen. Die verschijnselen komen voort uit het ontstaan van een gevoeligheid, meer niet. Het is niet het werkelijk binnendringen in de wereld van het occulte. Het is het ondergaan van een andere wereld, die u nog niet kent, basta. Pas wanneer uw eigen innerlijk zover kan evolueren, dat het die andere wereld aanvaardt op dezelfde manier als de wereld, waarop we thans leven of menen te leven, zal die occulte wereld betekenis gewinnen.

En hier, vrienden, ligt volgens mij de, essentiële taak voor een ieder, die ook maar iets met het occultisme te maken heeft. Beter is het in jezelf een zekere beheersing te vinden, hoe klein dan ook of een concentratiemogelijkheid, hoe beperkt dan ook, waarover je meester bent dan alle krachten in het Al te kunnen aanschouwen, zonder in staat te zijn je ogen te sluiten, wanneer je dat wilt. De mens moet zelf zijn en zelf leven. Pas wanneer hij leert zijn innerlijke begaafdheid, zijn gaven en zijn vermogens, occult als ze worden genoemd, samen te vatten op een zodanige wijze, dat hij ze ook kan gebruiken in zijn dagelijks leven, hebben ze betekenis. Niet het scheiden van werelden of het ontdekken van nieuwe werelden, maar het samenvoegen van alle werelden, die in je bestaan kunnen tot één hecht geheel, is de taak.

Er zijn vele wetten (ik heb u er enkele genoemd), die voor de occultist van groot belang zijn. Laat mij dan in dit slotwoord de voornaamste wet van het occultisme geven.

Gij zult niet vrezen en niet begeren, doch strevend uit uzelf naar het doel dat gij erkent als juist (niet als begerenswaard) zult ge uw gehele kracht gebruiken.

Zo zult gij alle kracht van geest en stof tezamen voegen en onaantastbaar voor elke andere invloed de eeuwige waarheid, die in u leeft tot werkelijkheid brengen. Dit is een regel, die natuurlijk ook anders en korter kan worden samengevat. Ik kies deze wijze, omdat zij m.i. het meest tot u spreekt.

Wij moeten proberen om vrij te komen van angst, van begeren, vrij van zelfonderschatting of zelfoverschatting. En dan moeten we trachten dat, wat we in onszelf erkennen, te richten op de praktijk. Op die manier kunnen geest en mens een steeds grotere invloed krijgen op het stoffelijk gebeuren en de stoffelijke ontwikkeling. Op die manier wordt het mogelijk dat, wat nu misschien een vloek dreigt te worden voor de mensheid, om te buigen tot een zegen. Want de bewuste kan in alles het goede vinden, en het kwade afweren. Hij kan het goede maken tot een werkelijkheid, waarbij het kwaad slechts bestaat als een mogelijkheid. Hij echter, die vreest en begeert, maakt het kwade tot werkelijkheid, terwijl het goede slechts een verre mogelijkheid blijft.

De mens heeft de keuze. De wetenschap heeft de keuze. Wat wilt gij?

Wilt gij vrezen en begeren? Gij zult u met wetenschap en occultisme gelijkelijk te gronde richten. Wilt gij zonder begeren en zonder angst streven naar de verwerkelijking, waarvoor gij de persoonlijke verantwoordelijkheid geheel durft en kunt aanvaarden, ge zult het goede scheppen. En omdat het goede zo moeilijk te definiëren is in zuiver stoffelijke zin, is het belangrijk dat het geestelijk element een steeds grotere rol speelt.

De wetenschap verrijkt met het occulte is een zegen voor de mensheid. De wetenschap op zichzelf is bijna zo wreed als Kronos, omdat ze haar kinderen verslindt en de wereld vernietigt, die zij pretendeert op te bouwen.

Vrienden, dit is het einde van mijn betoog. Ik ben dankbaar voor uw vragen en voor uw aandacht. Ik hoop, dat u ook die ene stelling, die ik in het begin naar voren heb gebracht, niet zult vergeten. Hoe meer mensen eensgezind en zichzelf vergetend hun kracht richten op een bepaald doel, des te groter de mogelijkheid wordt dat hun intentie volledig waar wordt.

Wie met een kleine groep zich een grote taak stelt, zal haar niet volbrengen. Wie zich een beperkte taak stelt, volbrengt meer dan hij verwacht, zodat ik in dit slotwoord zeker ook wil wijzen op de noodzaak om zichzelf beperkingen op te leggen, zodat men niet zijn krachten verspilt aan het onmogelijke.